

Sygn. akt III SO 6/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z protestu wyborczego Stowarzyszenia "Równi Wobec Prawa" przeciwko ważności wyborów do Parlamentu Europejskiego po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 sierpnia 2014 r., zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt III SW 15/14,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z 17 czerwca 2014 r. pozostawił bez dalszego biegu protest wyborczy Stowarzyszenia „Równi Wobec Prawa” w G., z tej przyczyny, że stowarzyszenie nie jest podmiotem uprawnionym do wniesienia protestu wyborczego - art. 82 § 2 i 5 oraz art. 243 § 1 ustawy z 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy.

Stowarzyszenie „Równi Wobec Prawa” w G. wniosło zażalenie na to postanowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest dopuszczalne i dlatego zostało odrzucone.

Zażalenie nie jest dopuszczalne, gdyż przepisy Kodeksu postępowania cywilnego ani Kodeksu wyborczego nie przewidują możliwości wniesienia jakiegokolwiek środka odwoławczego od orzeczenia Sądu Najwyższego. Wyłączenie zaskarżenia orzeczeń Sądu Najwyższego wynika z ustrojowego usytuowania tego Sądu (art. 175 i art. 183 Konstytucji RP), który nie jest sądem powszechnym, a więc ani sądem pierwszej, ani sądem drugiej instancji.

Zakres zadań (funkcji) Sądu Najwyższego jest ściśle określony w ustawie z 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym - art. 1. Przepisy tej ustawy, w szczególności dotyczące postępowania przed Sądem Najwyższym (art. 57 i następne), nie pozwalają przyjąć, iżby orzeczenie Sądu Najwyższego podlegało zaskarżeniu. Wszelka kontrola orzeczeń Sądu Najwyższego musiałaby zostać wyraźnie określona w ustawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2011 r., III SO 4/11, LEX nr 1095949).

W każdym systemie sądownictwa istnieje najwyższa instancja sądowa, której orzeczenia nie podlegają dalszemu zaskarżeniu. Tak jest co do orzeczeń - wyroków i postanowień - Sądu Najwyższego. Stronie nie przysługuje ani zażalenie (art. 394¹ k.p.c.), ani skarga kasacyjna (art. 398¹ k.p.c.), ani skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ k.p.c.) - (postanowienie Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2007 r., I UZ 13/07, LEX nr 898802).

W sprawach wyborczych Sąd Najwyższy nie sprawuje wymiaru sprawiedliwości w trybie nadzoru nad działalnością sądów powszechnych (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP), lecz spełnia inne zadanie określone w ustawie (art. 183 ust. 2 Konstytucji RP).

Postanowienie o pozostawieniu protestu wyborczego wydał Sąd Najwyższy w szczególnym trybie ustawy z 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy. Ustawa ta nie zmienia zasady, iż orzeczenia Sądu Najwyższego nie są zaskarżalne. Niedopuszczalność zaskarżenia dotyczy więc także zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego o pozostawieniu protestu bez dalszego biegu - zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2012 r., III SO 17/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 301, LEX nr 1215450.

Sąd Najwyższy dnia 7 sierpnia 2014 r. podjął uchwałę, w której stwierdził ważność wyborów do Parlamentu Europejskiego przeprowadzonych 25 maja 2014 r. (sygn. III SW 68/14). Sąd Najwyższy rozstrzygając o ważności wyborów ma na uwadze wszystkie protesty wyborcze. Po uchwale o ważności wyborów postanowienie dotyczące protestu wyborczego, a tym bardziej o pozostawieniu protestu wyborczego bez rozpoznania nie może być kontrolowane.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji.